

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἕνατον μετροῦντες χρόνον
 'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων,

Εἰκοσιτέσσαρες μὲν ἔτι 'Απρίλην,
 'στὴν νῆσον 'δρίσκομαι τῆς Κρήτης, φίλοι.

Ἐννὰς τέσσαρα καὶ χίλια,
 ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Ποῦντος ὀκτακόσια καὶ σαράντα τρία,
 φοβεροῦ πολέμου νέα φασαρία.

Ἀνταπόκρισις τρελλῇ Περικλέτου - Φαδουλῆ.

Περικλέτο μου σοφέ,
 σύντροφέ μου κ' ἀδελφέ,
 μέσ' ἀπ' τὰ Χανιά σὺ γράφω μὲ χρυσὸ κοντυλοφόρο
 καὶ σὲ κλαίω, φονκαῖά μου, ποῦ δὲν ἔχεις μπάρμπα - ντόρο.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ 'στὸ στόμα,
 σ' ἐπεθύμησα πολὺ,
 μὰ δὲν μοῦγραφες ἀκόμα
 πότε θάλλῃ κ' ἡ Βουλὴ.

Εἶμαι ποῦρο Κρητικᾶτοι
 καὶ φορῶ πλατὺν βρακάτσι.
 Ἐπαδὲ σὰν μουσαφίρης ἔστρωσα κ' ἐγὼ τὴν κάπα
 καὶ περίφημα περῶ,
 καὶ μαθαίνω γὰρ τὸν Ζάππα,
 μὰ καὶ γὰρ τὸν Ραδιῖό,
 μὲ τὸν Κόντε Θεοτόκη πὼς δὲν τᾶχουνε καλὰ
 κ' ἄλλα νόστιμα πολλὰ.

Κάθομαι σὲ σπῆτι Δόγη,
 τὶνα κ' ἄλλο κοσινίζω,
 κ' ἀπ' ἐκεῖ τὸ σκυλόλογι
 τῆς Ἀθήνας ταλανίζω.

Μέρα νύκτα, Περικλέτο,
 τρώω, πίνω, καὶ κατόπιν
 μὲ καφφὲ καὶ τσιγαρέτο
 σχολιάζω τὴν Εὐρώπην.

Ἀπὸ τῶν Χανίων τὸν κῆπο
 μήτε μιὰ βραδεῖά δὲν λείπω,
 καὶ μοῦ φέρουν λεμονάδα
 μὲ μπανάες καὶ λεμόνια,
 καὶ κυττάζω πρασινάδα,
 θάλασσας, βουνὰ μὲ χλόνα.

Περπατῶντας χθὲς, τσιφούτη,
 σὲ μιὰ λάσπη βούτησα,

κ' εἶδα κ' ἕναν Χαλικούτη
 καὶ μιὰ Χαλικούτισα.

Βλέπω φίλους μας μεγάλους
 καὶ ποικίλους καὶ πολλοὺς,
 βλέπω Ρώσους, Ἀγγλογάλλους,
 μὰ κυττάζω κ' Ἰταλούς,
 καὶ δὲν ξέρω πὼς 'θυμοῦμαι, Συναγματικὸ κοπέλι,
 μακαρόνια παρμεζάνα καὶ Σιγέρο Σιλβεστρέλλη.

Βλέπω τὰς ἐφημερίδας
 τῶν κλειῶν ἰσοτεφάνων,
 μὰ κυττῶ καὶ πυραμίδας
 ἀπὸ μπάλαις Βενετσιάνων.

Βλέπω λείψανα μεγάλα καὶ κρημνοὺς καὶ χώματα,
 κ' ἐπειδὴ κατὰ τὸ πλεῖστον Κρητικῶν ὀνόματα
 λήγουν ὡς γνωστὸν εἰς ἀκῆς,
 σὲ καταφιλῶ πολλὰκις
 κ' ὑπογράφω : Φασουλᾶκης.

Ἀθῆναι. — Μόλις ἔφυγες κ' ἐπῆγες 'στὰ Χανιά
 κακὸ μεγάλο 'βάλθηκε νὰ σκιάξῃ τὸν ντουνηῖ,
 καὶ τῆς Ἀθήνας ἄναψε τὸ φλογερὸ καμίνι
 καὶ παρ' ὀλίγον πόλεμος ἀληθινὸς νὰ γίνη.

Σὺ τρεῖς κουράδια Κρητικὰ,
 Μποντισουνναζιῶν ἀέρα,
 κ' ἐδῶ μεγάλα ξαφνικά
 κ' ἀντάρα καὶ φοβέρα.

Ἐοὺ 'στοὺς κήπους τῶν Χανίων ἀρώματα ρουφᾶς
 καὶ βλέπεις καὶ τρυφᾶς
 μὲ κάθε Χαλικούτισα, μὲ κάθε Χαλικούτη,
 κ' ἐδῶ βρωμᾶ μπαροῦτι.

Βλέπω πόλεμον φρικτὸν
 καὶ πολεμικὰς θυσίας,
 καὶ σηκώνονται 'στὸ πόδι
 Ζαχαράτων Γερονσίαις.

Τους πολέμους τους ἀρχαίους ἐνθυμούμαι τοῦ παπποῦ,
κεκηνότες στέκουν ὅλοι
καὶ ἀμολάρισαν καὶ οἱ στόλοι,
καὶ ὁ Ριφάτ ὅτ' ἄθω πῆγε καὶ τὸν ῥώτησε : γὰρ ποῦ ;
Ἄλλ' ὁ κύριος Ρωμάνος ὅπως πρέπει τοῦ μιλεῖ
καὶ ἀπὸ κόκκινα φεσάκια δὲν ἰδρώνει, Φασουλῆ.

Εἰς τὴν Πόλι καὶ ὁ Γρυπάρης πῆγε νᾶβρη τὸν Τεφφῆκ...
ἤλπιζες ἀπὸ συμμάχους τέτοιο κάζο μαριφί ;
Ἦλπιζες καὶ σὺ, κανάγια, καὶ ὅλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
τέτοιαις πάλι δυστυχίαις ;
κοῖμα καὶ ὅτους Μετζητιέδες,
κοῖμα καὶ ὅτις συμμαχίαις.

Χανιά τῆς Κρήτης. — Ἀδελφέ, σὲ προσφωνῶ μὲ πόνον...
δὲν ξέρεις πῶς μοῦ φάνηκε τὸ κάζο τῶν γειτόνων.
Παραπολὺ μ' ἐρέθισαν τῆς Σμύρνης τὰ συμβάντα,
καὶ μέρα νύχτα καίγομαι, μὰ δὲν κατέχω γλάντα.

Πάλι τὸ μοῦσι μου τραβᾷ
θωρακοφόρος Ἄρης,
καὶ λέω λόγια παλαβὰ
καὶ πάω περπατάρης
μὲ τὰποδιαφωτίσματα σὲ δάση δασωμένα,
ἐκεῖ πού διαγών τὰ θεοῖα καὶ εἶναι κατοικημένα,
καὶ εἶναι τὰ φεῖδια μαλλιαρά, τᾶρκοῦδια φώλεμένα.

Ἀχ ! καὶ νᾶμουν ὅτ' ἄθ' ἡνας νὰ στρωθῶ ὅτ' ἀκαφρευεῖα
μὲ πολεμικὴ μανία,
καὶ νὰ βροῖσω, Περικλέτο, μ' ἕνα μένος φλογερὸ
κάθε βάρβαρο μαγκούφη,
καὶ ν' ἀδειάσω μονορούφι
μὰ μποτίλια μὲ νερό.

Τώρα ποῦ γράφω τὴ γραφή, κολλήγα ξυλοχέρη,
κτυπᾷ τὸ μεσημέρι,
καὶ ἀπ' τὸ τζαμί τάντικρονὸ Χόντζας τρανὸς προβάλλει
ὅτ' ὀν μινὰρὲ καὶ ψάλλει.

Κι' ἐγὼ τοῦ λέω : Χόντζα μου νὰ ζήσης τοῦκ γρασᾷ...
ἔλα καὶ παρακάλεσε νὰ φωτισθῇ καὶ ἡ Πύλη,
νὰ δώσ' ἱκανοποιήσι γὰρ τὸν Κζαμὴλ Πασσά,
καὶ νὰ τὰ ξαναφτεράζουμε καὶ νὰ γενοῦμε φίλοι.

Ἔλα καὶ παρακάλεσε νὰ φωτισθοῦν ὅτ' ἡ Πόλι,
νὰ μὴ μᾶς σκιάζουν ἄρμενα, νὰ μὴν καπνίζουν στόλοι,
εὐχήσου νὰ γυρίσωμε ὅτ' ἀπὸ πρῶν καθεστῶτα,
ν' ἀλλάζουμε παρὰσημα, πεσκέσια σὰν καὶ πρῶτα,
καὶ μαγαζὰ νὰ μὴ σφαλοῦν ἡμέρα μεσημέρι
μὲ μαῦρο βουλοκέρι,
μῆτε μὲ τοὺς Προξένους μας νὰ πᾶναι Πασσάδες
καὶ Μπέηδες φεσάδες.

Εἰρήνη γλυκοστάφυλη, τὸν κόσμον σου κυβέρνα,
καὶ ὁ κόσμος νὰ χαροκοπᾷ σὲ δίπορτη ταβέρνα,
σὲ δίπορτη, σὲ τρίπορτη, σ' ἀσημοκουκλωμένη,
βάλει κρασί, ταβερναρά, νὰ πῶν οἱ διρασμένοι,
νὰ πῶ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ μαῦρος μου καὶ τὸ λαγωνικό μου...
Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ, τῶχει τὸ ροιζικό μου,
καὶ ὅπου πηγαίνω καὶ σταθῶ νάσων καὶ μία κρίσις,
καὶ ἐδῶ μὲ τὰ πολιτικά σὲ κάνουν ν' ἀπορήσης.

Θαυρῶ πῶς εἶμαι, Περικλῆ, ὅτ' ὁ φλογερὸ καμῖνι,
καὶ ἐδῶ συζήτησις παντοῦ ποῖος Ὑπουργὸς θὰ γίνῃ,
καὶ μοῦ μοῦ καὶ ψι ψι ψι κάτω ὅτ' ὁ Σντριβάνι,
τὸν Πολογώρη λὲν πολλοὶ καὶ τὸν Κεφαλογράνη,
μὰ καὶ τὸν Σαχλαμπάνη.

Κι' ἐδῶ μεγάλη κρίσις δοῖ
καὶ ἐδῶ φωνάζουν ὅπως σὺ,
καὶ ἐδῶ συζήτησις σφοδρὰ,
Ἕλληνες γὰρ ἐσμὲν καὶ εἰσὶ.

Ἀθῆναι. — Φίλε Φασουλῆ, νὰ μὲ πληροφορήσης
τί γίνονται τὰ πράγματα καὶ πῶς ἀπὲρ ἡ κρίσις.

Κρήτη. — Φίλε Περικλέτο, δίχως νὰ πολυλογῶ,
καθησύχασε καὶ ἡ κρίσις, καθυσύχασα καὶ ἐγώ.
Πέρασε ποῦ λὲς ἡ μπόρα
καὶ ὁ Ὑπουργοὶ γενήκαν τώρα
Λογιάδης καὶ Κριάρης, ἄνδρες ὄντως συνετοὶ
καὶ ὅτ' ἡ γνώσι δυνατοί.

Ἀθῆναι. — Φίλε Φασουλῆ, κανεὶς ἐδῶ δὲν νοιώθει
τί διάβολο συμβαίνει...
ἀκόμ' ἱκανοποιήσις καμμία δὲν ἐδόθη
καὶ ὁ στόλος περιμένει.

Κρήτη. — Φίλε Περικλέτο, περπατώντας ἔμαθα τὸ
τὸ κανούριον τὸ μαντάτο.
Πόλεμο ζητοῦν πολλοὶ
τῆς Ἀθήνας κουζουλοί,
καὶ ἂν ὁ Κόντε-Θεοτόκης δὲν θελήσῃ νὰ τὸν κἀνῃ
θὰ τὸ ποῦν τοῦ Ντεληγζάνη.

Καὶ φενὲς τοῦ Ζαχαράτου. — Φίλιππὲ μου Φασουλῆ,
ὅτ' ὁ Ρωμάνος κάθε τόσο πᾶν οἱ Πρῶτοι ἐν στολῇ,
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φούρας καὶ πολεμικῆς μανίας
ἐπᾶσθησαν καὶ τὰ μέλη τῆς Φιλίππου Κοινωνίας,
καὶ οἱ καρδάδες καὶ οἱ ντουρῆδες συζητοῦν τὴν μῆνιν τώρα...
ὅσο γὰρ λεπτομερείας τὰς ἐφημερίδας δοῖ.

Καὶ φενὲς τοῦ Μουλντάνκη. — Περικλέτο κουζουλί,
τώρα πῶς νὰ φωνάζω, καὶ νὰ γράφω...
καὶ νομίζω πῶς ἀκούω φοβεροὺς ῥητόρων κτύπους...
ἔμαθα τὰ τὰ μαντάτα καὶ συγχάρω τοὺς φλίππους.

Σὲ δὲ Χοντζάδες ἔλεγα τὰ τῶν φιλιππων πῖντα,
καὶ μ' ἐρωτοῦσαν καὶ γιὰτί,
πῶς ἐπᾶσθησαν καὶ γιὰτί,
καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα κεκηνὸς πῶς δὲν κατέχω γλάντα.

Τοὺς θριαμβοὺς σας ἀκούω καὶ τὸ στήθος μου πηδᾷ...
ἔντα κανεὶς ὅτ' ἡ Ἀθήνα καὶ δὲν ἔρχετο ἐπαδὰ
νὰ φωνάζῃς ἔξω τοῦ ;...
πάω καὶ ὅτ' Ἀλκιμανοῦ,
πάω καὶ ὅτ' ὁ Κολυμπάρι,
διόλος νὰ σᾶς ἐπάρῃ.

Γίνου ἕνας Σάντισο-Πάγκας καὶ καββάλα σὲ γαῖον...
ξεφωνίζω : ποῦρε ποῦρε,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Κάθε τόσο περνοῦν καὶ ἐπαδὰ πολιτικαῖς
καὶ ἐδῶ πέρα, Περικλέτο, ρεδιγκόταις μερικαῖς
τὰ Συντάγματα κτυποῦν
Ἀθηναίων κεκηνότων,
καὶ ζηλεύουν καὶ ζητοῦν
ἀλλαγὰς τῶν καθεστῶτων.

Καὶ σὲ τούτοις τοῖς μερικαῖς
θέλουν κάμποσοι, κεφάλαια,
τοῖς δικαῖς μας ἑλευθερίας
νὰ τοῖς φᾶν μὲ τὴν κοντάλα.

Κι' ἐδῶ πέρα, Περικλέτο, ποῦ περνοῦ ζωὴ καὶ κότα,
μεταρρυθμιστὰς θὰ ὄῃς,
γὰρ κανούρια καθεστῶτα
κελαῖδῃ καὶ ὁ Κελαῖδης.

Ρηξικέλευθοι ποῦ πάτε ;
καὶ ἂν τὴν Κρήτην ἀγαπᾶτε,
μὴ γὰρ τὸ Θεὸ θεομῶν
καὶ θεομῶν παροξυσμούς.

Δὲν ποτισθῆκαν μ' αἵματα τῆς Κρήτης τὰ λαγκάδια,
μῆτε ἡγλὰ ὅσους οὐρανούς τινάχθηκαν τ' Ἀρκάδια,
καὶ μῆτε σημαῖων σταυροὶ κυλλισθῆκαν ὅτ' ἀκόμματα
γὰρ θέσεις καὶ γὰρ κόμματα.

Τί γιὰλὸς μὲ τοὺς ἀφροῦς τοῦ νηοῦ σας στεφανώνει !...
μὴ κανένας φιλαρχὴν ματαιόδοξον νοσῇ,
καὶ ἕνας πόθος καὶ ἕνα κόμμα μοναχὰ νὰ σᾶς ἐνώνῃ,
τὸ θαλασσογεννημένο, τὸ μεγάλο σας νηοί.

Τοῦ Ζαχαράτου καὶ φενὲς. — Κι' ἐγὼ ποῦ τώρα χάσκω
γὰρ αὐτὰ τὰ λόγια, Φασουλῆ, πληρότητα συμφάσκω.
Πῆς τους ν' ἀφήσουν ἦσαν τὰ καθεστῶτα πράγματα,
πῶς μὲ τοὺς φρενέτικους θεομῶν καὶ τὰ φρενέτικα γάματα
δὲν γίνονται δουλειαῖς
καὶ ἀδειάζουνε κοιλιαῖς.

Πῆς τους νὰ περιμένουν, πῆς τους πῶς ἔχουν χρόνια
γὰρ νὰ προκόρουν σὺν καὶ ἐμᾶς μ' ἑλπίαις καὶ μὲ κορδόνια.
Πῆς τους πῶς ἔχουνε καιρὸ
γὰρ βήματος μπουρλί,
καὶ νὰ σηκώσουν πατερό
γὰρ τοὺς θεομῶν καὶ ἐκείνοι.

**Ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης, καὶ φενὲς Μαν-
ροκαφάδου...**

Ἐγνωρίσθη, Περικλέτο, καὶ μετὰ τοῦ Βορεάδου,
τοῦ Συμβούλου τῆς Παιδείας, ποῖναι Κρής ἀγαπητός,
καὶ προήδρευε ἑπαξίως καὶ καθ' ὅλα συνετῶς
τοῦ μεγάλου Συνεδρίου τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων
τῆς Ἑλλάδος διδασκάλων,
καὶ γνωρίζει καὶ τὰ γέμματα ποδογύρων νὰ βαστάῃ
καὶ ἀσπασμοὺς θερμοὺς ἐδέχθη τοῦ Βικέλα καὶ τοῦ Στάη.

Γνώρισα τὸν Τσαγκαράκη,
γνώρισα τὸν Κονταράκη,
γνώρισα τὸν Κατσοῦρακη,
γνώρισα καὶ τὸν Σταυράκη.

Γνώρισα καὶ τοσούτους ἄλλους, μὰ καὶ Ἀγάδες μερικούς,
καὶ ὅταν ἔλθω θὰ σοῦ φέρω ταμπουράδες Κρητικούς,
καὶ ὅταν ὄῃς ὁ Θεοτόκης πῶς καθίζει καὶ ἄλλους φόρους
νὰ τοὺς παίξῃς μὲ τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων τοὺς εὐπόρους.

Κι' ὁ Δραμιτίνος ὁ γείτων ἔπαιξε μαζί μου σκάκι,
καὶ εἶδα τὸ τυπογραφεῖον τὸ λαμπρὸν τοῦ Φραντζεσκάκη,
ποῦχει καὶ στοιχεῖα νέα, μὰ καὶ πιεστήριον
ἐκτυπῶν φιλοκάλως καὶ ἀληθῶς δραστήριον.

**Καὶ φενὲς τῶν Ἠρώων
καὶ Πλατεῖα τοῦ Ψυρῶ...
πλήθος μαχητῶν ἀθρόον
τὴν ἀρμάδα θεωρεῖ.**

Πάω κάποτε μονάχος εἰς τὴν Σοῦδαν τοῦ Φαλήρου
καὶ τὴν μυρωδιά της πέρνω,
καὶ ὅσους φλέγει τὸ Κουβέρο,
καὶ ἔγινε καὶ ὁ Κόντε Τζωρτζης τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

**Ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ Χανιά καὶ καὶ φενὲς
Ἀδάμ...**

ἔβαλα τὴν βελάδα μου, τῶν Ἀθηνῶν ἀντάμην,
καὶ λάμπων σὺν Ἀγγερινῶς καὶ σὺν Ἀποσπερίτης
πῆγα νὰ δῶ τὸν Πρίγκηπα, τὸν Ἀρμωστή τοῦ Κρήτης.

Τὸν Παπαδιαμαντόπουλο κνιτίζω μὲ γραφίδα...
καιροὶ καὶ χρόνοι πέρασαν καὶ ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα.
Κι' ἐκεῖνος ἦτο συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς πρὸ χρόνων
καὶ κορυφὰς ἀνέβαινε δυσβάτων Ἑλικώνων,
ἀλλὰ σὺν εἶδε, Περικλῆ, πῶς ἀπὸ σβέρκο ἡφάνισε,
τοὺς οἰστρους ἐλθρομύνησε
καὶ ὅσας ἐξάψεις προκαλεῖ φιλόδοξος νεότης,
καὶ ἔγινε τώρα σοβαρὸς καὶ διπλωμάτης πρῶτης.

Κι' ἐγὼ μὲ τοὺς Παλατιανοὺς πῆγα ν' ἀνοίξω σχέσεις,
καὶ μ' ἐπεδέχθη πρόσχαρος ὁ κύριος Λεμπέσης,
σπονδαῖος ἀντιπλοίαρχος καὶ χορευτὴς μεγάλος,
ποῦ δὲν τοῦ φεύγει μυᾶλος.

Δοιπὸν ποῦ λὲς καθίσαμε, μοῦδωσε καὶ τοιγάρο,
καὶ ἄρχισα τότε γὰρ πολλὰ καὶ ἐγὼ νὰ ροζωνάρω.
Καὶ κατ' ἀρχὰς μ' ἐρώτησε, κολλήγ' ἀγαπητέ,
ἂν κατὰ τύχην ἔπαθα ρευματισμούς ποτέ.

Κατόπιν ὁμιλήσαμεν γὰρ παλαιὰ κυρίως,
καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ
μὲς ὅτ' ἡ ἀλλή τοῦ Παλατιοῦ
εἶδα καμπόσα ζωντανὰ νὰ βόσκουν μακαρίως,
μαῖμοῦδες, κότες, πετεινοὺς, πάπαις καὶ χήναις καὶ ἄλλα,
καὶ μὲ παλμούς ἀνέβηκα τοῦ Παλατιοῦ τὴ σκάλα.

Μ' ἐκείνην τὴν βελάδα μου χαρίτων ἤμουν χάρις
σὲ θάλητρα πλοισία,
καὶ ἐκρύωνα γιὰτί ἦτανε καιρὸς ἀποβοράρης
καὶ ἔκανε καὶ ὑγρασία.

Γνωρίζεις πῶς μ' ἐχαριστοῦν τῶν Παλατιῶν οἱ τύποι,
μὰ τέλος πάντων ἐφθασα μὲ τόσο καρδιοκτύπι,
καὶ ἀντίκρισα τὸν Πρίγκηπα, τὸν τόσον εὐσταλῆ...
Τρεῖς χαρετῶ τὸν Πρίγκηπα, καλῶς τὸν Φασουλῆ.

καλῶς τὸνε ποῦ κόπῃσας κ' ἐδῶ νὰ τραγουδήσῃ
νὰ μᾶς καλοκαρδίῃ.

Γὰ κῦττα γύρω τῶν βουνῶν τὰ χιονισμένα φρύδια,
γὰ κῦτταξε καὶ μερικὸν
τῶν Κρητικῶν πολιτικόν,
ποῦ θέλουν στρουγγαῖς σὰν καὶ σᾶς, μὰ δὲν εὐρίσκουν γίδια.

Ἔλα καὶ σὺ τῶν Ἀθηνῶν ὁ ξυλοσακαράκας
καὶ τὸν θαυμάσιον λαὸν τραγούδησε τῆς βράκας,
ποῦ γὰ μικροσυμφέροντα δὲν δίνει μὴ πεντάρα
καὶ τοῦ φτερόνι τὴν ψυχὴ τῆς Κρήτης ἢ λαχτάρα.

Ἔλα κ' ἐδῶ, κὺρ Φασουλῇ,
στὴν νῆσον σου τὴν προσφυλῇ,
νὰ ψάλῃς μεταρρυνμιστάς,
νὰ ψάλῃς Γερουσιαστάς,
κ' ἐξύμνησε περιχαρῆς μὲ τοῦ Ρωμηοῦ τοὺς σίχους
καὶ τῆς Βουλῆς τῆς Κρητικῆς τρανὸς Σαρανταπήχους.

Βουνῶν ἀέρα χόρτασε
κ' ἐδῶ μαζί μας γιῶρτασε
τὴν σκόλη τῶν παλληκαριῶν, τ' Ἀη-Γεωργίου τὴ χάρι,
νὰ ὀῆς κ' ἐμὲ τὸν Ναύαρχο τοῦ κάμπου καββαλάρη,
καὶ διεθνῇ στρατεύματα ἔμπροστά μου νὰ περνοῦν
καὶ νὰ μὲ προσκυνοῦν.

Τέτοια τὸ Πρίγκηπόπουλο μοῦ ἔμιλησε μὲ πόνο,
κ' εἶπα κ' ἐγὼ μὲ τόνο.
Χίλια καλῶς σᾶς βρήκαμε, χίλια καὶ δεῖ χιλιάδες,
κ' οἱ κάμποι μὲ τὰ λούλουδα καὶ μὲ τῇ πρασινάδες
ν' ἀνθοβολοῦν παντοτεινὰ
γὰ σένα τὸν ἀφέντη,
καὶ τὰστρογεῖτονα βουνὰ
νὰ σκύβουν ὅτὸν λεβέντη.

Χίλια καλῶς σᾶς βρήκαμε, χίλια καὶ δεῖ χιλιάδες,
κ' οἱ κάμποι μὲ τὰ λούλουδα καὶ μὲ τῇ πρασινάδες
ν' ἀρωματίζουν πάντοτε χρυσῇ παλληκαριά,
ποῦ τοὺς αἵματοπότισε γὰ ἴλην ἑλευθεριά.

Χίλια καλῶς σᾶς βρήκαμε μὲ χίλια καλημέρα,
κ' ἂν σὺ, λεβέντη Πρίγκηπα, κλεισμένος ἐδῶ πέρα
ζωὴ περνεῖς ἀσκητικὴ καὶ μὲ χολαῖς ποτίζεσαι,
γὰ τέτοια μὴ σκοτίζεσαι.

Χίλια καλῶς σᾶς βρήκαμε, χίλιας φορὰς σπολλάτη,
καὶ ὅτῃς Χαλέπας τὸ πτωχὸ καὶ τὸ μικρὸ Παλάτι
κάθε μεγάλος πόδος μας μὴ ἔμερα νὰ χωρέσῃ,
κ' ἐκεῖ ὅτῃς ἄκρας τῶν βουνῶν
κ' ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
νὰ βγάλῃ τὴν βελάδα του καὶ βράκα νὰ φορέσῃ.

Τέτοιο ἔμπροστά ὅτὸν Πρίγκηπα ἔτραγούδησα τραγοῦδι,
κ' αὐτὸς μὲ διεφώτισε
καὶ σοβαρὸς μ' ἐρώτησε:
τὸ φράκο τοῦτο ποῦ φορεῖς μὴν εἶναι τοῦ Σκουλούδη;

Κ' εἶπαμε ἄλλα χωρατὰ νὰ πᾶν ἢ πίκραις κάτω,
καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι μου, τὸ τόσο ντυλικάτο,
καὶ παρ' ὀλίγον δεῖ φορεῖς ὡχ ὡχ νὰ ξεφώνισω,
καὶ ταπεινῶς ἐπέκλινα γὰ νὰ τὸν προσκυνήσω.

Κ' ἔφυγ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα, καυκάλα ψωραλέα,
καὶ ὅτου γαμπροῦ μου ἔγυρσα νὰ δῶ τοὺς ἡμετέρους μου,
κ' εἶδα τὸν Τσέλλον τὸν γλυκύν, τρανὸν Εἰσαγγελέα,
καὶ τὸν ἐπαρκαλέσσα κ' ἐκ μέρους σου κ' ἐκ μέρους μου
αὐτὸ τὸ φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ νὰ μὴν τὸ κατασχέσῃ
κ' ἂν εἶπα δὰ καὶ τίποτα νὰ μοῦ τὸ συχωρέσῃ.

Μάθε πῶς εἶδ' ἀποβραδὺς καὶ τὸν Δασκαλογιάννη,
ποῦ τὴν σεμνὴν του λεβεντιά κανέναν δὲν τὴν φθάνει.
Κατόπιν καὶ τὸν ἐμβριθὴ τὸν Παπαφράγκο ἠνώρισα
καὶ μοῦπε: καλῶς ὦριες, καὶ τοῦπα: καλῶς ὦρις.
Μὰ κ' ὁ Μαρσάν ἠνώριστηκε μ' ἐμὲ τὸν στενοβράκῃ
κ' ἐπαγγέρισα παιδρὸς μὲ τὸν Πανηγυράκη.

Κ' ἐδῶ τραπέζια γίνονται μὲ διαρκεῖς προποσεῖς,
κ' ἐδῶ πολλὴν εὐφράδειαν ἀκούεις κάθε τόσο...
Ἑλληνικὸν αἰεῖποτε τὸ νόσημα τῆς γλώσσης,
κ' ἐγὼ νομίζω κατ' αὐτὰς πῶς δὲν θὰ τὸ γλυτώσω.

Πῶς πᾶνε τὰ Σμυρναῖκα, νερόβραστε φιδέ;...
εἶδες καὶ σὺ τὸν Πρίγκηπα τῆς Κρήτης;... ἀμμή δέ;
Ἐκάθισες σὲ Παλατιοῦ
πολιτρόνα, φαμφαρόνο;
ἔφαγες τόνους τοῦ κουητοῦ
μὲ τρεῖς δεκάρας μόνο;

Κεράσι Γερακαριανὸ σου ὀρόσειε τὰ χεῖλη;
ἐφάρεψες ὅτῃ θάλασσα λαγούς μὲ πετραχίλι;
Τέτοious ἐφάρεψα κ' ἐγὼ μετὰ τοῦ Ψαρουδάκη
κ' ἐγνώρισα σὰν πεθερὸς καὶ τὸν Πεθερουδάκη.

Εἶδες τριγύρω σου στρατοὺς παντοδαπῶν Καισάρων;
εἶδες συγχρόνως κ' ἐνταυτῷ Δυνάμεων τεσσάρων
τὴν δίχρωμη, τὴν τρίχρωμη, τὴν παρδαλὴ παντιέρα;
ἀμμ' τί λοιπὸν κορδόνεσαι καὶ τὴν κακὴ σου μέρα;

Αὐτὰ σοῦ γράφω, Περικλῇ, κ' ἀμυγδαλοσακίσματα
σοῦ στέλλω χαιρετίσματα,
κ' ἄλλα σκοπεύω νὰ σοῦ πῶ ὅτὸ προσίχες τὸ φύλλο,
μὰ κρῖμα ποῦ δὲν εἶς ἐδῶ νὰ μὲ χορτάσις ξύλο.

Πανήγυρις Πειραιϊκή, τὰ μάλιστα ποιητικὴ.

Ὑμνήσωμεν πανήγυριν ὥραϊαν ἐν ὀλίγοις...
ὁ ποιητὴς τοῦ Πειραιῶς, ὁ Γεωργὴς ὁ Στρατήγης,
αὐτὸς ὅπου ἔτραγούδησε γλυκύτατα τὸ Σπῆτι,
αὐτὸς ποῦ τόσα ρήματα βροντόφωνος κηρύττει,
πανηγυρίζει σήμερον μετὰ σειρὰν ἀγώνων
τὴν δοῶσιν τὴν ποιητικὴν εἰκοσιπέντε χρόνων.

Μετέχει δὲ τῆς ἐορτῆς τὰ μάλιστα προθύμως
τοῦ Πειραιῶς ὁ Δῆμος,
ἀλλ' ὅμως κ' ἡ πρωτεύουσα τὸν ποιητὴν συγκαίρει,
κ' ὁ Κρητικὸς ὁ Φασουλῆς
μετὰ θερμότητος πολλῆς
ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ Χανὰ τοῦ σφίγγει κάθε χέρι.

